

Chlapčenská tvár

Miro Žbirka

Tam do výšky zdvihnutá,
za konármi skrýva tvár.
Sťažnosť písať nemusí,
čas sa o ňu postaral.

Chlapčenská tvár pod prilbou,
na kamennou líci prach,
žiadosť písať nemusí
o penziu v múzeách.

Pozerá sa na ľudí
z tichej diaľky svojho sna.
Hlas fanfár ju nebudí,
ani salva slávnostná.

Iba stáť tu zostala,
udivená dlho stáť.
Je v nej výkrik ranených,
pod ňou kôpka mien a dát.

S tichou krásnou myšlienkou
vyrastú vždy po vojnách.
Tváre chlapcov nevinných
netúžia po poklonách.

Stromy zrána zašumia,
rozpýchne sa vtáčia stráž.
Oči sôch, tie nevidia,
či naozaj sa ukláňaš.